

Magyarország Alkotmánybírósága
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám:	IV/1458-4/2023	
Érkezett:	2023 SZEPT 01.	
Érkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	EGYÉB:
Példány:	Melléklet:	Kezelőiroda:
1	0	du

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] alatti lakos, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban „Abtv.”) 27. §-a alapján az alábbi, egységes szerkezetbe foglalt, a IV/1458-3/2023. számú felhívásban foglaltak szerinti hiánypótlott, pontosított

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő azzal, hogy hozzájárulok az anonimzált közzétételéhez az AB honlapján:

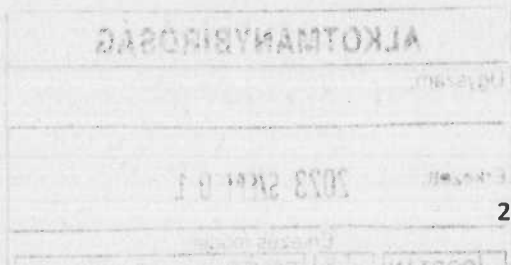
1 Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.B.20.066/2020/25.sz. ítéletét megváltoztató, a Fővárosi Törvényszék 31.Bf.11.617/2021/22.sz. ítéletének, valamint az ezt jogerőre emelő, a Fővárosi Ítéltábla 4.Bhar.202/2022/8.sz. végzésének alaptörvény-ellenességét.

Kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság – a törvényszéki ítélet és a táblabíróági végzés alaptörvény ellenes tartalmára, valamint az eljárás ugyancsak alaptörvény ellenes (tisztességtelen) voltára tekintettel - semmisítse meg a másodfokú és a harmadfokú döntéseket, mivel azok sértik az Alaptörvény **XXVIII. Cikk (1) bekezdésében** foglalt **tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat** a tisztázatlanul hagyott tényállás, illetve erre a tisztázatlanul hagyott tényállásra alapozott döntés révén, továbbá hatályban lévő jogszabályokat annullálása (contra legem jogalkalmazás) révén.

1. Az indítványozói jogosultság

Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. §-án alapul, amely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslati lehetőség nem biztosított a panaszos számára. A Be. 6. § (4) bekezdése, valamint a Be. 650. § (1) bekezdésének a) pontja szerint további fellebbezésnek, illetve bírói felülvizsgálatnak a harmadfokú bíróság döntésével szemben anyagi jogszabálysértésre hivatkozva, míg eljárási jogszabálysértésre hivatkozva kizárólag a Be. 649. § (2) bekezdésében foglalt öt konkrét eljárási jogszabálysértés esetében van lehetőség felülvizsgálatra, ebben az öt lehetőségben viszont sem a tényállás felderítetlen volta, sem a contra legem jogalkalmazás nem szerepel. Következésképpen sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslati út nem áll a rendelkezésemre.

A Fővárosi Ítéltábla végleges döntését 2023. február 25-én kaptam kézhez postai úton, így a 60 napos határidőn belül terjesztem elő az alkotmányjogi panaszomat.

2. A tényállás:

A tényállást kimerítő részletességgel tartalmazzák a per iratai, így kizárólag a lényegem emelem ki: polgári keresetben kértem a személyiségi jogaim megsértésének megállapítását annak folytán, hogy a per alperese lejárató célzattal, valótlanul híresztelte rólam, miszerint én hozzájárulás nélkül nyilvánosságra hoztam a világhálón a gyermek édesanyjának „legintimebb” képeit, amivel – *valósága esetén* – különleges személyes adattal visszaélés bűncselekményét valósítottam volna meg. Ezt meghaladóan kértem még a becsület és az emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogaim megsértésének megállapítását annak kapcsán is, hogy az alperes engem többek előtt „rasszista szemét” kifejezéssel illetett minden ok és előzmény nélkül.

A perben az alperes – *érdemi védekezés helyett* – ismét csak megpróbált lejáratni: valótlanul állította rólam az eljáró bírónak, miszerint engem bírók hamis megvádolása miatt jogerősen elítéltek.

Ép elméjű ember számára egy pillanatig sem kétséges, hogy a hivatkozott személyiségi jogsértések megítélése szempontjából akkor sem lehetne relevanciája ennek a rágalomnak, ha egyébként igaz lenne, mint ahogy természetesen nem az. Az alperes ezen hazugsága nyilvánvalóan nem tartozott a per tárgyához, nem annak előre vitelét, hanem az eljáró bíró előtti lejáratásomat, a bíró velem szemben elfogulttá tételét célozta.

A **BH2016. 105.** kimondja, hogy a rágalmozás hivatalos eljárásban is megvalósul, ha az állított, a becsület csorbítására alkalmas tény nem kapcsolódik szorosan az adott eljárás tárgyához.

2

Erre alapozva feljelentést tettem rágalmozás miatt, az első fokon eljáró bíróság pedig annak rendje-módja szerint el is ítélte az elkövetőt. (Megrovásban részesítette, magam sem kértem ennél többet.) A bíróság helyesen hivatkozott a Kúria állásfoglalására, miszerint az ügy tárgyához tartozónak csak azt lehet minősíteni, ami szerepel az adott ügyben hozott ítéletben az ítéleti tényállás részeként. *(Márpedig a sérelmezett kitétel még az említés szintjén sem szerepel az adott polgári per ítéleti tényállásában, hiszen minden normális ember számára nyilvánvaló volt, hogy öncélú lejáratásról van szó, aminek semmi köze nincs és nem is lehet sem fényképek internetre felrakása, sem a rasszista szemetezéshez.)*

Már az ítélet meghozatalát követően megmondtam [REDACTED] bíró úrnak, hogy minden elismerésem a határozott és világos eljárásért és a logikus ítéletért, azonban ne legyenek illúziói: másodfokon a Fővárosi Törvényszéken a **31.Bf.** tanácsra fogják kiszignálni az ügyet, az pedig ki fogja deríteni, hogy a vádlott magatartása nem jogellenes, mert dehogy akart ő engem lejáratni, csupán úgy gondolta – *amúgy 45 év ügyvédi praxis után és egy nyugalmazott büntető bíró feleséggel!* -, hogy a bírók hamis megvádolása igenis releváns a fényképek közzététele szempontjából, az pedig, hogy egyébként ráadásul hazugság, nem számít, a hazudozás nem jogellenes, aki védekezik, az hazudhat. *(A bíró úr leginkább azt nem értette, honnan tudom előre, hogy melyik tanácshoz kerül majd az ügy. Elmagyaráztam neki, hogy az orwelli értelemben vett „egyenlők közt még egyenlőbbek” feltétel nélküli tisztára mosása a Fővárosi Törvényszéken évtizedek óta a 31.Bf. tanács „extra küldetése”, tapasztalatból tudom, hogy a tanácsot mindig ennek a célnak a figyelembevételével alakítják át, amikor muszáj, és még soha nem okozott csalódást bizonyos törvényeken felül álló köröknek. A mi vádlottunk – [REDACTED] – pedig ezen érinthetetlenek körébe tartozik és az elmúlt 20 évben a büntető ügyei kivétel nélkül mindig ehhez a tanácshoz kerültek és kivétel nélkül minden esetben tisztára mosással végződtek... Nem sokkal később maga a bíró úr szólt rám a bíróság épülete előtt: „[REDACTED] Úr! Igaza lett: valóban a 31.Bf. tanácsnál landolt az ítéletem, ahogy Ön ezt előre megmondta. Úgy látszik, én még fiatal vagyok, a kulisszatitkokat még nem ismerem.)*

Másodfokon azt történt, ami borítékolható volt a kulisszatitkokat sajnos már ismerő ember számára: megmagyarázták, hogy a bírók hamis megvádolása igenis jelentőséggel bírhat a fényképek nyilvánosságra hozatalának megítélésében – *hogy persze mennyiben, az már nem derül ki a másodfokú ítéletből!* -, az pedig, hogy egyébként nem igaz, nem bír jelentőséggel, mert hogy a rágalmazásnak nem tényállási eleme az inkriminált tényállítás valótlan volta, igaz állítással is el lehet követni a rágalmazást.

(Épp csak arról feledkeztek meg, hogy az állítás valós, vagy valótlan voltának éppen abban az esetben lesz jelentősége, ha az állítást mondjuk jogos peres érdek motiválta, mert hogy jogi igényt csak valós tény állítására lehet alapozni, hazugságra nem!)

A harmadfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a másodfokú ítéletet gyakorlatilag változtatás nélkül helyben hagyta: megmagyarázta, hogy hát, ha szorosan nem is, de azért egy kicsit mégis az ügy tárgyához tartozott az inkriminált állítás, az viszont, hogy nem igaz, nem bír relevanciával. És mindezt úgy, hogy analóg Kúria-precedens volt a kezükben, miszerint nincs „ha nem is szorosan, de azért egy kicsit”: ami nincs benne egy per ítéleti tényállásában, az nem tartozik a per tárgyához. *(Se szorosan, se kicsit, sehogy!)*

3. Az alaptörvény-ellenesség, illetve a tisztességes eljárás súlyos sérelme:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint:

3

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy **valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson**, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A 6/1989. (III.11.) AB határozat szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy lehet az egész eljárás összességében tisztességes, **ahogy az összes részletszabály betartása dacára is lehet az eljárás összességében vizsgálva méltánytalan, vagy igazságtalan, vagy nem tisztességes**. A tisztességes eljáráshoz való jog lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a felek jogainak érvényesítése olyan eljárásban történjen, amely biztosítékot jelent a törvényes, elfogulatlan és ésszerű időn belüli döntésre.

Az Alkotmánybíróság hangsúlyozta, hogy ebben a kérdésben is **irányadónak tekinti az elfogadott nemzetközi normákat, és egyfajta minimum elvárásnak tekinti az Egyezmény 6. Cikkében foglaltak maradéktalan teljesülését**, illetve tiszteletben tartását.

A 6. Cikk 1. bekezdése szerint:

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság **tisztességesen** nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.

A jogerős és végleges döntés a vádlottat kifejezetten a **jogellenesség hiányára** hivatkozva mentette fel a bíróság. Ennek egyik alapját az a nyilvánvaló, mindenki által pontosan tudottan hazug megállapítás képezte, miszerint Gál úr nem lejárata céljával, hanem az ügy előre vitelének céljával hazudott, vagyis a polgári peres eljárásbeli jogait gyakorolta a törvény keretei között.

Ez ugye onnantól gyalázatos hazugság, hogy az adott polgári per ítéleti tényállásában nem szerepel említés szintjén sem a vád tárgyát képező inkriminált tényállítás, vagyis nem tartozott az ügy tárgyához,

így nem is szolgálhatta annak előrevitelét. (A büntető bíró pedig nem bírálhatja felül az adott polgári per bíróját abban a tekintetben, hogy mi tartozott az adott polgári per tárgyához és mi nem!)

Van azonban ennél súlyosabb probléma is: **a hazugság legalizálása, annak ítéletben történő kimondása, hogy egy polgári perben a felek által hazudni nem jogellenes magatartás** és ezért nem is kell vizsgálni ilyen esetekben a sérelmezett tényállítás igaz, vagy hazug voltát.

Az adott polgári perre érvényes korábbi polgári perrendtartás **8. §-a** szerint:

(1) A bíróság köteles biztosítani, hogy a felek és a per többi résztvevője jogaikat rendeltetésszerűen gyakorolják és perbeli kötelességeiknek eleget tegyenek.

(2) A bíróság köteles megakadályozni minden olyan eljárást, cselekményt vagy egyéb magatartást, amely a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes, így azt, amely a per elhúzására irányul, vagy erre vezethet. A bíróság a feleket a perbeli jogok jóhiszemű gyakorlására figyelmeztetni köteles. A figyelmeztetésnek ki kell terjednie a **rosszhiszemű pervitel** következményeire is.

(3) A bíróság pénzbírsággal (120. §) sújtja azt a felet vagy képviselőt, aki akár a tárgyaláson, akár valamely periratban **jobb tudomása ellenére vagy nagyfokú gondatlanságból**:

a) **az ügyre vonatkozó oly tényt állított, amelyről bebizonyult, hogy valótlan**, vagy az ügyre tartozó oly tényt tagadott, amelyről bebizonyult, hogy igaz,

b) olyan tényt elhallgatott, amelyről tudnia kellett, hogy a per eldöntése céljából jelentős, vagy

c) nyilvánvalóan alaptalanul hivatkozott valamely bizonyítékra.

A jogellenesség, illetve annak hiánya tekintetében kifejezetten meghatározó súllyal bírnak a fentiek:

Nem beszélhetünk jogellenesség hiányáról akkor, ha a magatartás kifejezetten jogszabályt (rPp. 8. § (3) bekezdés a) pontja) sért!

Polgári peres eljárásban mindenkit – az alperest is! – igazmondási kötelezettség, sőt az igazság elhallgatásának tilalma is terhel.

A Pp. 8. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltak okán a vádlott inkriminált tényállítása vonatkozásában a jogellenesség, illetve annak hiánya vizsgálata szempontjából két lehetséges alternatíva van:

„az ügyre vonatkozó oly tényt állított, amelyről bebizonyult, hogy valótlan”

- Ha a vád tárgyát képező tényállítás az *ügyre vonatkozik* és *valótlan*, **akkor a magatartás egyértelműen jogellenes**: sérti a Pp. 8. § (3) bekezdésének a) pontját, rosszhiszemű pervitelnek minősül.
- Ha pedig a vád tárgyát képező tényállítás *nem az ügyre vonatkozik*, **akkor** – igazságtartalmától függetlenül – **eleve nem lehet a rágalmazás szempontjából jogellenesség hiányára hivatkozni**. (Lásd: BH2016. 105.)

Miután a vádlott inkriminált állítása **bizonyítottan valótlan** volt, így amennyiben igaz lenne a másodfokú ítélet [19] és [21] pontja – *vagyis az állítása az ügyre vonatkozott volna* –, akkor a polgári per bírósága megbírságot volna [redacted] a Pp. 8. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltak megvalósulásának okán, ilyen esetben ugyanis a bíróság kiszabása kógens rendelkezés, a bíró tehát mérlegelés nélkül köteles bírságotolni. Maga az a tény, hogy a polgári perben nem szabott ki a bíróság bírságot a bizonyítottan valótlan alperesi állítás miatt, egyértelműen bizonyítja, hogy az inkriminált tényállítás **nem az ügyre vonatkozott**, és **ezért** nem valósult meg a Pp. 8. § (3) bekezdésében foglalt, bíróság kiszabását követelő joghelyzet, ugyanakkor ugyancsak **ezért** állunk a BH2016. 105 szerinti esettel szemben: **ezért** nem hivatkozhat a jelen perben a vádlott jogellenesség hiányára.

5 Tényként kell tehát kimondani, hogy amennyiben a bíróság arra az egyébként nyilvánvalóan neveléses, normális ember számára elfogadhatatlan álláspontra helyezkedett, hogy a vád tárgyát képező tényállítás – *az én meg nem történt jogerős elítélésem bírók hamis megvádolása miatt* – igenis összefüggésbe volt hozható a fényképek nyilvánosságra hozatalával, vagy akár az én „rasszista szemét” minősítéssel, akkor viszont az rPp. 8. § (3) bekezdésének a) pontjára tekintettel nem tekinthette volna irrelevánsnak a tényállítás egyébként hazugság voltát, nem mondhatta volna ki, hogy polgári perben az ügghöz kapcsolódóan hazudni nem jogellenes magatartás, hiszen ezzel a megállapítással a büntető bíróság egész egyszerűen tagadja az rPp. 8. § (3) bekezdésének a) pontját, vagyis durván contra legem magatartást tanúsít, és persze sérti az Alaptörvény R) Cikkének (2) bekezdését is, miszerint a törvények mindenkire – *még a büntető bírókra is, sőt csak azokra igazán!* – kötelezőek. Vagyis, ha egyszer a jogalkotó azt mondja, hogy polgári perben az ügyre vonatkozóan hazudni tilos, akkor sem [redacted], sem más nem foglalhatja ítéletbe nem csak direkt, de még indirekt formájában sem ennek az ellenkezőjét: hogy márpedig polgári perben igenis nem jogellenes a feleknek az ügyre vonatkozóan össze-vissza hazudozni.

Miután a vádlott nyilvánvalóan – *a bíróság által sem vitatottan* – hazudott, így – amennyiben az ügghöz tartozónak tekinti a bíróság az állítását, úgy abban az esetben járt volna el tisztességesen, ha vizsgálja a hazugság hátterét, okát, ha nem jelenti ki, hogy maga a hazugság nem bír jelentőséggel...

Az rPp. 8. § (3) bekezdése ugyanis így fogalmaz: **jobb tudomása ellenére vagy nagyfokú gondatlanságból...**

Vagyis a vádlott magatartása kifejezetten jogellenes akkor, ha az ügyre vonatkozó hazugságot jobb tudomása ellenére, vagy nagyfokú gondatlanságból állította, és csak abban az esetben lehetne jogellenesség hiányáról beszélni – *és erre hivatkozva menteni fel a vádlottat* –, ha a bíróság a hazugság okát, hátterét feltárta, tisztázta volna, és arra meggyőződésre jutott volna, hogy a vádlott egyrészt nem tudott arról, hogy amit állít, az hazugság, másrészt nem is felróható neki az eset, mert a tőle elvárható, kellő gondossággal járt el.

(Könnyű belátni, hogy egy ügyvéd – 45 év praxissal a háta mögött és egy nyugalmazott büntető bíró feleséggel – nem állít senkiről jogerős elítélést mondjuk hallomás alapján, egyértelműen elvárható tőle, hogy valakinek a jogerősen megállapított bűnösségéről csak akkor beszéljen, ha vagy jelen volt az ítélethirdetésen, vagy a kezében volt és olvasta a jogerős ítéletet.)

A 6/1989. (III.11.) AB határozat szerint **az összes részletszabály betartása dacára is lehet az eljárás összességében vizsgálva méltánytalan, vagy igazságtalan, vagy nem tisztességes.**

Másrészt az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint a hatóságok törvényben meghatározottak szerint **kötelesek döntéseiket indokolni**. Ez pedig az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatában **a bíróságokra is vonatkozik**, továbbá indoklás alatt a tisztelt Alkotmánybíróság kifejezetten és kizárólag

az adekvát, az egyenes logika mentén a közember számára is érthető, értelmezhető indoklást érti. Vagyis a tisztelt Taláros Testület nem fogadja el az indoklási kötelezettség teljesítéseként az egyenes logikával, illetve a jogszabályi környezettel nyilvánvalóan ellentétes, vagy éppen üres, értelmezhetetlen, pusztán formális indoklást.

Nem kérdés, hogy alapvető tényállási elem tisztázása nélkül hozni ítéletet egy perben és az ítéletben szó szerint tagadni hatályos eljárásjogi rendelkezéseket – *kimondani azt, hogy polgári perben az ügygel kapcsolatban hazudni nem jogellenes magatartás, hogy egy alperes részéről a polgári perben hazudni az eljárási jogai törvényes keretek közti gyakorlásának minősül* – súlyosan tisztességtelen, sőt ezt meghaladóan kifejezetten becstelen eljárás.

Másrészt az is nyilvánvaló, hogy az, miszerint a bírók hamis megvádolása és az intim képek az internetre való feltétele ha nem is szorosan, de azért egy kicsit összefügg, nem tekinthető az indoklási kötelezettség teljesítésének, miután egyrészt semmilyen magyarázatot nem tartalmaz az állított összefüggés mikéntjére – *hogy mégis mennyiben és milyen logika szerint függ össze, mennyiben befolyásolhatja az előbbi az utóbbi jogi megítélését* -, másrészt az egyenes logikával is és a jogszabályi környezettel is nyilvánvalóan ellentétes: indirekt módon az adott perre hatályos jogszabályok, illetve a precedensképes iránymutatás (rPp. 8. § (3) bekezdése, BH2016. 105.) kifejezett tagadásaként minősül.

(Az a bíró, aki így jár el, éppen annyira büntelen csupán, mint az általa így felmentett vádlott, egy jottányival sem jobban!)

A fentiekkel egyértelműen megvalósult a 6/1989. (III.11.) AB határozat szerinti összességében vizsgálva méltánytalan, igazságtalan, tisztességtelen – sőt kifejezetten becstelen – eljárás, sérült tehát a tisztességes eljáráshoz, valamint az adekvát indokláshoz fűződő alapjogom.

6

A fentiek alapján kérem tehát a sérelmezett bírói döntés(ek) megsemmisítését.

2023. szeptember 1.

tisztelettel:

